

PÁL DÁNIEL LEVENTE

*...Szárász és keserű, nehezen oldja a nyálam... nyelem
a kortárs költészetet, ahogy a slicce előtt térdelek,
végtelenbe tűnnek az A4-es trapéz margói...
Felolvas, gondol, betáplál, megfejt, dirigál, hódít,
csepűrág, fogalmaz – embert... Művészet-kapszula,
agyalap-szipuzás, SM-mikulás... Pál Dániel Levente,
2016 nyarán megettem 1 versed!*

(Pásztor Anna)

(kiég belőled a puszták népe...)

kiég belőled a puszták népe
satnya felhőket sodor az eső
a föld körkörös köldökébe

nem te taposod a sarat
ezen a vidéken a sár tapos
téged ha érted ha nem érted

fürge szem combodon
nézed hogy érkezik e
dombokon át a halál ma –
vagy a sáros földbe ragadt

Keltegető

cirógatás első szavam
csukva a szem, nyitva a száj
sóhaj a csend, bőre arany
ha így ébred, nincsen aszály

kint az állat, bent a lélek
melle, szívem, combja, vágyam
a sötétben összeérnek
csatatér lesz puha ágyam

ébred a nap, mi már egyben
krém az álom, olaj a vágy
mire madár dala rebben
rügyet hajt a kemény faág

Szabadstrand a Léthé partján

Nem fürödni jöttünk, ám várni kellett,
s ha várni kell, nincs elég mese
lepergő életünk homokórájában
visszaaltatni ébredő unatkozásaink,
vagy hogy csak elüssük a hátrelévő időt.

Levetköztük hát bűneinket,
s anyaszült meztelenül
– szép összehajlás a körkörös időben –
bekergettük egymást a vízbe,
felkavarva a nem véletlenül
leülepedett iszapot,
tükörképünk egyre több
botox-tól kisimult arcvonásait.

Felengedett bennünk az utolsó óra lámpaláza,
úgy tettünk, mintha nem lenne holnap,
mi másért érkeztünk volna pont ide.

Majd összeszedtük szétdobált életünk,
visszabújtunk kényelmes bűneinkbe,
és futva még épp elértük
a csatlakozást Mnemoszüné felé.